

Srdce hory

Velká Lečice 2024

21.7. 2024 neděle

Ranní budíček nám naposledy na tři týdny připravili rodiče. A pak už jsme se vydali vstříc táboru. Náš příchod do tábora byl přerušen neznámou archeoložkou, která tvrdila, že má povolení provádět na území našeho tábora vykopávky. Vytyčila si páskou území u Hangáru a chystala se zničit naší louku kopáním. Byla tedy požádána, aby nám ukázala povolení, ona ho však neukázala. Jelikož o jejím úřadování neměli potuchy ani majitelé louky, zavolali jsme si starostku Velké Lečice, která taky o ničem nevěděla.

Vzhledem k tomu, že ani jí archeologa žádné povolení neukázala, zavolali jsme policii a tak byla nepříjemná žena vyvedena z tábořiště. Ve svém vzteku a spěchu zapomněla po sobě uklidit vytyčený prostor. My jsme ho zatím nechali být a mysleli si, že se pro věci někdo dostaví.

Po této nepříjemnosti mohl být tábor oficiálně zahájen. Přivítali jsme se a následovně jsme se rozdělili do oddílů, které přinesly netradiční

změny. Anežka si stejně jako minulý rok vzala na starosti nejmenší holky, ty se letos pojmenovaly Pírka. Střední holky se rozdělily hned na dva oddíly, mladší a starší. Mladších se ujala Lea s Ladou a společně vymyslely jméno

O.O.S. (Originální oddíl středňáček). Oddíl starších středních holek se pojmenoval Velrybky a v čele mají Mušli s Maťákem. Střední kluci byli beze změny odveleni Bambi a Stíbou, změna nastala ve jméně, protože letos se jmenují Dřeváci. Ve velkých oddílech nastala změna ve složení. Spojili se do jednoho oddílu a jako vedoucí vyfasovali Dorfieho a Matyldu. Po několika kolech hlasování a proslovů byly Volavky přehlasovány a oddíl se oficiálně pojmenoval Pelikány 2024.

Večer se konal první slavnostní táborový oheň. Poprvé i na novém místě, v táboře nedaleko brány. O jeho zapálení se postarali Stíba s Péřanem. Novým táborníkům byli předány znaky tábora. A všichni si poslechli příběh o Stoupání na horu v podání Pelikánů s lesní moudrostí. Před spaním všichni otestovali vytuněné boudy s osvětlením.

22. 7. pondělí

Na ranním nástupu jsme se dozvěděli, že při uklízení archeoložčina vytyčeného prostoru se našla mapa a její deník se zápisky a telefonním číslem. Jelikož jsme chtěli být fér a věci vrátit, zavolali jsme na číslo uvedené v deníku. Telefon zvedla paní z muzea a naše dotazy, kam máme věci dát nebo jestli si je někdo vyzvedne, nám pověděla příběh, který archeoložka zkoumala.

"Píšou se léta Páni tisícioho šestistého třicátého druhého, kdy z Jilového u Prahy vyjíždí konvoj výběrčích daní císaře Rudolfa II., aby vybral pravidelný desátek od měst a knížectví. Onoho osudného dne, kdy se konvoj dostal ke kněžně Lesaně z Nové Vsi a její sestře Zlatě z Nového Knína, se vše odvíjelo v polklidu, jak bývalo ostatně zvykem. Teho roku byla úroda i těžba zlata velmi štědrá. Vozy naplněny po střechu bohatstvím, kněžny vystaly společně i své věrné vojáky."

Jenže tento konvoj Rudolf II. nikdy nespátřil. Byl přepaden dosud neznámými loupežníky a celé bohatství navždy ztraceno. Paní z muzea telefonát ukončila s tím, že už více lidí se snažilo záhadu ztraceného konvoje objasnit, ale nikdo nebyl úspěšný. Proto si prý můžeme deník i mapu nechat.

Na mapě byly vyznačeny dva kruhy a my jsme se rozhodli tato místa navštívit. Proto jsme se rozdělili do dvou skupin a vydali se na cestu.

První šli na místo, kterému říkáme Lesní svatyně.

Tam na skromném trůnu seděla kněžna Lesana s jedním vojákem. Přestože to byla kněžna vládnoucí zdejšími polím, lukám a lesům, byla zarmoucena, že její lid strádá neb úroda nic nenese, zvěř v lesích

umírá a všichni hladoví. Kněžna ze svého neštěstí obviňovala svou sestru, paní zdejších dolů, Zlatanu.

Druhá polovina potkala právě kněžnu Zlatanu na cestě do Nového Knína. I ona měla skromný trůn a jednoho vojáka. Zlatana vládnoucími dolům, však neměla moc pokladů. Zlaté žíly vyschly a doly už léta nedaly jediný drahý kámen. Její knížectví bylo chudé a tak i její lid hladověl neb

neměli peníze ani drahé kamení, aby si koupili jídla. A tak jako její sestra obviňovala jí, tak Zlatana obviňovala ze svého neštěstí Lesanu.

Když jsme se sešli v táboře a vyprávěli jsme si, koho jsme potkali, zjistili jsme, že nesváry kněžen se protkly i do našich řad. Každá skupina věřila své kněžně. A tak jsme měli brouka v hlavě a nevěděli, co dál, protože jsme oběma kněžnám přislíbili pomoc.

23. 7. úterý

Dnes ráno po táboře se rozlezl malý brouček, vši. Proto bylo celé dopoledne zaměřené na mytí vlasů a pletení copánků.

Po tomto záživném dopoledni jsme si odpočinuli na workshopech zaměřených na bobříky. Po oddílech jsme se střídali na workshopech zaměřených na ohně, rostliny a uvař z lesa, uzlů, šifer či sportovním workshopu, kde jsme se učili základy hry frisbee.

Večer byl velký oddíl odeslán na misi pomoci středním holkám se stavbou nového bunkru, ale nakonec pomocnou ruku nabídli všichni.

24. 7. středa

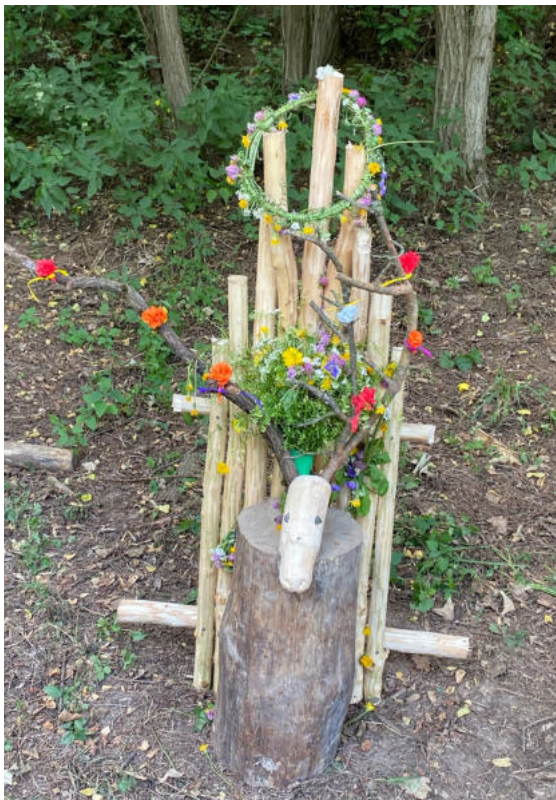
Bylo slunečné dopoledne, když do tábora přišel posel kněžny Lesany a posel kněžny Zlatany. Jen maličko chybělo, aby vzájemně prolili krev,

avšak nakonec jen předali dopis s pečeti svých kněžen své polovině tábora. A tak se příkop našich nesvárů ještě prohloubil. Každá kněžna žádala od svých věrných, aby ji na důkaz své náklonnosti postavili oltář. Oltář patronovi jejich knížectví. Lesanini věrní

postavili oltář ze dřeva a květů svatému Hubertovi, patronu lovců a lesů. Zlatanini zase kamenný oltář pro svatou Barboru, patronku horníků a dolů.

Odpoledne přišlo očekávané rozdělování do skupinek a první hra do táborového poháru. Ani skupinky nezůstaly při starém. Byli vybráni pouze 4 kapitáni. Mike svou skupinu pojmenoval Sever, Ema zase Jih, Niky se přidala s Východem a Laura se Západem.

První hru s názvem Formule vyhrál Západ s nejvíce naběhanými kolečky po louce. Po této náročné hře jsme nebyli dostatečně vysílení, a tak jsme si zahrály celotáborové Ocásky.

To nám však stále nestačilo, a tak jsme se ještě večer vyřádili na diskotéce. Ta byla tématicky laděná na letní párty. A mnozí z nás využili zbytky krepáku z Ocásků, aby si barevně doladili své kšticce.

25.7. čtvrtek

Ráno se na oltářích objevily děkované dopisy od kněžen. Dopoledne nás v táboře překvapili údajní zbrojnoši kněžen. To jsme jim nevěřili už jen proto, že komolili jejich jména (Zlatice, Lesna) a nevěděli, jakým směrem jejich sídlo leží. Také nám říkali, že je kněžny poslaly, aby jim na důkaz návštěvy našeho tábora něco přinesli. Z tábora si vzali gumovou rukavici a roli utěrek. Více nás však rozčílilo to, že znesvětili oltáře ukradením svíček a věnečku z nich. Další zpráva, kterou jsme se od nich dozvěděli, neodpovídala naším prvním poznatkům o kněžnách. Tvrdili totiž, že se spolu usmířily před dvěma dny a teď spolu hodují.

Zbytek dopoledne jsme strávili hraní hry do táborového poháru, Kouzelnický souboj. Vzduchem létalo jedno kouzlo za druhým, nejtěšnějším se stala formulka Vyměň se, která se velmi ráda a na náš vkus až moc často přemísťovala.

Odpoledne nás znovu navštívili zbrojnoši z rána. Tentokrát nepřišli v tak dobré náladě, obešli bunkry všech středních oddílů a postupně začalo vyplývat, co po nás chtějí. Hostinu pro sebe i své bratry a sestry. Když už byli na odchodu, potkali ještě Pelikány s Pírky vracující se z výletu do Hrašnice. I po nich požadovali to stejné, 12 korbů piv a 4 stoly plné jídla. Když se blížil zbytek tábora, začali se cítit nekomfortně a dali se na ústup. Bohužel šli stejnou cestou jako my, a tak naše počínání pochopili jako výzvu k boji a zaútočili na nás. Do tábora jsme se vrátili našťastí jen se dvěma zraněnými. U ohniště bylo odhlasováno, že si radši vybereme boj, než jim dát naše jídlo. Proto jsme se po večeri pustili do nácviku kruhové

obranu a dalších bojových formací.

Při nácviku jsme ale zjistili, že nebudeme schopni se jim ubránit. A tak

jsme jim pro tentokrát vyhověli a před bránu připravili stůl s pomazánkou a chlebem a také s pivem. Ještě před spaním jsme před bránou našli údajný dopis od kněžen, ať dáme zbrojnošům jídlo. V dopise bylo tolik chyb a byl bez pečeti, že jsme usoudili, že dopis je falešný.

26. 7. pátek

Ráno jsme se probouzeli s hudbou a všichni dohromady si zatančili místo rozcvičky.

Pírka navštívil v jejich bunkru neznámý rytíř. Představil se jim jako Benedikt. Vypověděl jim, že strážil konvoj s desátkem a zcela jistě jako jediný přežil to osudné přepadení. Celé to naplánoval Albrecht, jeden z rytířů v konvoji, a se svou bandou lapků pobil všechny strážné, včetně Benedikta. Benedikt byl ale jen vážně zraněn a omráčen. Zahanben, že nedokázal se svými bratry ve zbrani konvoj ubránit, odplazil se do lesa, kde se postupně uzdravil. Též plánoval, jak se Albrechtovi pomstí a očistí své jméno, když najde drahokam, který si Albrecht ukradl pro sebe. Teda alespoň jeho polovinu. Albrechtovi se totiž drahokam rozlomil a půlku odnesla řeka mimo jeho dosah, to jediné si Benedikt o přepadení pamatoval než ho pohltila tma bezvědomí.

Odpolední program jsme zasvětili celotáborové hře Ponorky. Náš napínavý souboj však přerušili žoldáci, včerejší hostina jim nestačila, a tak

si ve větším počtu přišli vydobít další, lepší a větší. V panice jsme udělali kruhovou obranu a snažili se předejít všem zraněním. Když zjistili, že u sebe nemáme žádné cennosti, odebrali se k brodu číhat na další konvoj. Po jejich odchodu jsme se vrátili do tábora a jali se připravovat onu hostinu.

Večer nás rozveselila Partička. Všichni už jsme byli ve stanech, když si žoldáci přišli pro večeři. Hostina se jim líbila, ale začali se nudit. Proto se pro potěchu všech rozhodli zapálit stan. K tomu naštěstí nedošlo, protože se objevil rytíř Benedikt, před kterým žoldáci prchli. Benedikt nám poté oznámil, že ví, kde leží jejich ležení, a že se tam zítra se skupinkou nejobdůbnějších vydá. S tímto vědomím jsme zalezli do spacáků a napětím nemohli dospat.

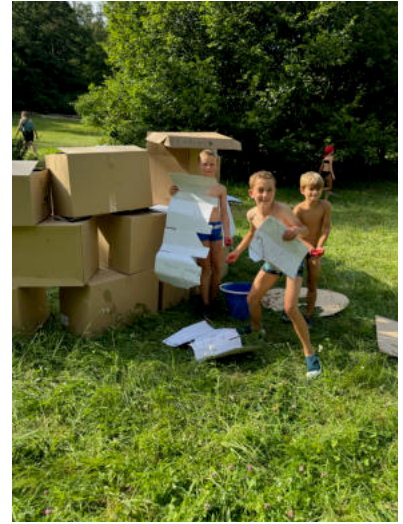

27. 7. sobota

Dopolední PPO strávila většina oddílů v bunkru a někteří se připravovali na boj.

Odpoledne jsme si jeden hned zkusili. Naší municí se stal obarvený škrob, pevností krabice a výhrou vlajky ostatních týmů. Oblékli jsme se do

plavkového brnění a boj mohl započít. Po boji jsme zaschlou škrobovou krev smyli v Kocábě a s radostnými výkřiky se vydali zpět do tábora.

S ubývajícím světlem se naše obavy zvětšovaly. Měla přijít chvíle, kdy si rytíř Benedikt vybere svou družinu odvážných. I přesto jsme neohroženě

trénovali kruhovou obranu pro případ, že by se z průzkumu stal otevřený boj. Co se stane, jsme se měli brzy dozvědět.

Do tábora přišel Benedikt a vybral si z nás 25 dětí a 2 vedoucí. Vedl nás dlouho mezi poli a atmosféru bojové výpravy dodávali blesky v pozadí.

Povedlo se nám dostat nepozorovaně k ležení žoldáků a vyslechnout část jejich rozhovoru.

Bavili se, že i když mají horu zlata, je jim k ničemu, nikdo nemá jídlo. Jenom my, proto nás nemohou zabít. Jediným dalším řešením by bylo najít druhou půlku rozlomeného šperku ukradeného z konvoje.

První půlku Albrecht vlastní a k druhé má mapu. Onen šperk nazývali Srdcem Hory. Je to starodávné dědictví a kdyby ho měli celé, už nikdy by v jejich ležení nenastal hlad.

Benedikt měl však vymyšlený plán, jak mapu k nalezení Srdce Hory získat. Sám odvedl pozornost a my mezitím sebrali mapu a dali se na rychlý ústup.

Ještě na prvním poli nás stihly následky blížící se bouře. Začalo hodně foukat, tak jsme se raději přemístili do remízku. Sílicí déšť nám stěžoval najít správné cesty, ale nakonec jsme se v pořádku, byť celí promáčení, dostali až do tábora, kde na nás čekal teplý čaj a udělený bobřík odvahy.

28. 7. neděle

Dnešní den se vlek v poklidném tempu. Žoldáci asi hledali svou mapu, a tak jsme měli dost času na její vyluštění a na jiné aktivity. Většina oddílů se vydala do bunkrů. Věnovali jsme se bobříkům a užívali si zábavy po oddílech. Velryby si třeba na památku vytvářely obrázky malované na plátna.

A po výborné pomazánce k večeři nás čekal druhý slavnostní táborový oheň, který zapálily Niky, Laura a Ema. Zazpívali jsme si tradiční písně jako Bedna od whisky nebo Slavíci z Madridu, ale ani na Trpaslíčka jsme nezapomněli.

29. 7. pondělí

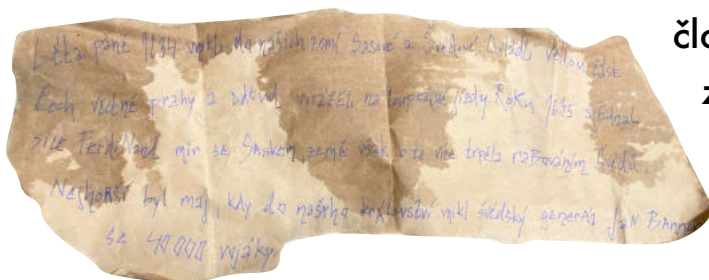
Ráno jsme začali den společnou rozcvičkou, kde jsme tancem rozhýbali naše ospalá těla. Pak už jsme s úsměvem zasedli ke snídani. Dopoledne jsme hráli hru Orientáček, při které jsme si vyzkoušeli, jak dobře známe okolí našeho tábora.

Celí vysílení jsme se zase nabili energií, když jsme zasedli k obědu. Bylo výborné chilli con carne.

Pergamen, ukradený z Albrechtova ležení, zavedl na místo zvané Pekelná brána. Tam uprostřed skal seděla shrbená postava v černém plášti. Byť měla lidskou podobu, nebyla

člověkem. Byl to Duch hory chránící zdejší území, dopřávající hojnost okolním lesům i dolům. A Duch hory umíral a s ním i krajina kolem, neboť přišel o své srdce.

Srdce hory, které bylo vyňato z hlubin země a dále

uloupeno a rozlomeno vedví. Polovina, kterou odnesla řeka byla v bezpečí před hamižným Albrechtem. Aby ji poutníci mohli získat, dal jim Duch čtyři pergameny, které vyňal ze země kolem sebe. Ten čtvrtý věnoval těm, kteří věří... vyslali proto své nejmenší. V ten moment, ale zpozorovali poutníci nebezpečí, žoldácký zvěd, jenž vyslechl vše, co Duch hory vypravoval. V táboře poutníci zjistili, že pergameny obsahují šifry. Každý z oddílů si proto jeden vzal a dal se do luštění.

Na večerním nástupu jsme si ještě jednou pořádně zrekapitulovali, co se stalo. Zbytek večera jsme hráli hru oblíbenou maskovací Liška.

30. 7. úterý

Dopoledne jsme si užívali pohody na PPO, kde jsme se věnovali bobříkům či oddílovým hrám. Avšak odpoledne program byl o něco napínavější. Všichni už rozluštili šifry a každý oddíl se vydal na místo, které mu v šifře vyšlo.

Středňáci se vydali do Taraxatova ležení, kde potkali pomateného řezníka, středňačky u Vodopádů zase šperkařku, které pomohly nasbírat ty nejkrásnější kamínky z řeky na

výrobu nových šperků. Ani jeden jim ale nedal žádné důležité informace. Pelikáni se vypravili na Nevadu, kde potkali bylinkářku, která byla přítelkyní Albrechtovy matky. Za nasbírané žaludy a dubovou kůru jim prozradila, že Albrecht je nevlastní bratr kněžen Lesany a Zlatany.

Nejúspěšnější ale byli nejmladší, Pírka s nejmenšími kluky se vydali k Démonovi, místo za Pirátskou loukou. Tam potkali kapitánku Lauru v časové smyčce, která se jim představila jako lesník střežící okolní lesy. Všechny je

zavedla k mělčinám Kocáby a řekla jim, že musí jít proti proudu řeky než naleznou to, co hledají. Netrvalo dlouho a bystré oči našich nejmenších spatřily překrásný drahokam v řece, druhá polovina

Srdce hory. Velmi opatrně ho vyjmuli z objetí říčních vln a vydali se s ním do tábora.

Večer jsme měli volný program, během kterého jsme ještě všechno pořádně probrali a následně odpočívali po náročném, ale za to velmi úspěšném odpoledni.

31. 7. středa

Kvůli dnešnímu velkému vedru byl dnešní dopolední program PPO. Většina z oddílů se rozhodla jít do bunkrů. Velký mix se vrátil do tábora o něco dříve a byl přepaden žoldáky. Chtěli po nás vrátit ukradenou šifru, o které věřili, že je zavede k druhé půlce Srdce hory. My ale věděli, že ve k Duchovi hory a k tomu se žoldáci nikdy dostat nesmí. Velký mix jim tedy dal špatnou šifru, která vedla k řezníkovi do Taraxatova ležení. Když žoldáci konečně opustili tábor, přepadli středňáky vracující se z Hraštic. Středňáci zvládli rychle uniknout do tábora. Ale

po tomto krutém přepadení, které rozhodně zanechalo následky, jsme si nechtěli ani představit, co by se stalo,

kdybychom se rozhodli s nimi bojovat už dříve nevyhověli jejich požadavkům na pohoštění.

Odpoledne jsme hráli hru na ochlazení Nejslabší máte plováka. Postupně jsme uprostřed Kocáby sedali na špalek a odpovídali na

nejzáladnější otázky. Všichni jsme se u toho moc zasmáli. Když byla mokrá většina dětí, prohodili jsme si role a na špalek usedli vedoucí odpovídající na naše ještě záladnější otázky. Ti skončili mokří všichni, protože jsme to tak chtěli. Sem tam se mezi poléváním strhla i nějaká ta malá vodní bitva. Večer byla naše oblíbená diskotéka. Tentokrát bylo téma devadesátky. Všichni jsme to

pořádně rozjeli a když jsme byli po tanci vyprahlí, navštívili jsme oblíbený, též tématicky laděný, LečoBar.

1. 8. čtvrtek

Dopoledne jsme měli PPO, které jsme využili na plnění bobříků a ochlazení se. Odpoledne aby toho nebylo málo, tak jsme zase měli PPO a většina oddílů šla na Lečo Beach.

K večeru začala stoupat nervozita, protože jsme se chystali uskutečnit velmi

riskantní plán. Plán byl takový - infiltrovat dvě z nás do ležení žoldáků a s pomocí osmi nejsilnějších z nás s jedním vedoucím se pokusit ukrást druhou půlku Srdce hory. Při přípravě na akci náhle přišel Benedikt s ochotou pomoci uskutečnit náš plán. A tak s námi vyrazil do ležení žoldáků.

Když jsme na místo dorazili a zamaskovali se na horizontu, spatřili jsme dva žoldáky a jejich vůdce, jak vyslychají nám už známého řezníka. Trochu nás polilo horko, jelikož nám došlo, že řezníka lapili naší vinou, to my jim dali šifru, která je k němu zavedla. Po chvíli přihlížení nám ale došlo, že v ležení není Albrecht, který měl u sebe nosit Srdce hory. Udělali jsme tedy poradu a domluvili se, že čtyři z nás půjdou k ležení zezadu a v

případě nouze budou odlákávat. Ostatní se vydali zpět na horizont a dvě z nás, Ema a Niky, šly dolů k žoldákům s tím, že se k nim chtějí přidat. Holčákám vše uvěřili a Niky nám dala znamení, že máme odlákávat, aby se dostaly k listinám, které žoldáci ulovili. Skupinka tedy začala dělat zvuky, aby odlákala žoldáky, což se povedlo a

společně jsme se vydali i s listinami do tábora. V Paneláku jsme si jen řekli, co se stalo a upalovali do spacáků.

2. 8. pátek

Hned ráno místo rozcvičky jsme si dali nástup v jídelně a pověděli si všechno, co se předešlý den stalo. Do skupinek jsme si rozdělili čtyři šifry, které jsme získali předešlého večera z ležení žoldáků. Východu vyšla Hůrka 420, Jihu Šakařův vrh, Severu Hladomor, Západu Tetřívka. Hned po snídani jsme všichni vyrazili.

Všechny skupinky potkaly na vzdálených místech alchymisty. Nikde jsme se ale vlastně nic pořádného nedozvěděli, jenom Mikeova skupinka zjistila místo, kde se nachází věštkyně, která by mohla vědět víc. Cestou zpátky jsme všichni pořádně zmokli.

Odpoledne bylo poklidné

PPO, kdy jsme si všichni příjemně odpočinuli, jelikož jsme po dlouhé dopolední výpravě byli vyčerpaní.

Večer nás čekal srandy kopec u TV Lečo moderované Pavlisem a Maťákem. Skvělé výkony vedoucích byly prokládány reklamami, co jsme si nacvičili. Shlédlí jsme večerníček na téma Pat a Mat aneb jak Stíba s Peťanem se

snažili
rozsvítit
světelný
řetěz,

Pekelnou kuchyni, kde Dorfie jako Lečický Ramsay hodnotil výkony Maki, Kachny a Mušle. Následoval MAKEOVER Sněhurky,

kerou lečičtí designeři balili na letní tábor a nechyběla ani oblíbená Dr. Quicková. Tentokrát šlo o extrakci obřího klíštěte. Proč přitom ale z ubohého Peřana stříkala krev a jiné nechuťárny je asi záhadou medicíny. To a mnohem víc nás tak bavilo, že jsme se pořád smáli a s bolavými břichy od smíchu jsme zalehli do stanů.

3. 8. sobota

Na ranním nástupu bylo vyhlášení soutěže v hobby horsingu. Za první místo byla odměna 2000 lečosů, což vůbec není málo. Přihlásilo se spoustu nadějných jezdců. První půlku dopoledne strávili jezdci vyráběním svých jedinečných koní za pomoci kartonu, krepáku, fix a jiného. A druhou půlku závoděním s ohromující porotou - sourozenecký duem, hvězdami hobby horsingu po celém světě, Lilkou a Mařákem a též ostříleným kovbojem Dorfiem. Celou senzační akci moderovala tvrdá porotkyni, sama držitelka několika ohromujících cen, Bambi. Nakonec se na prvním místě v holčičí kategorii umístila Gabča a v klučičí Mike.

Odpoledne jsme měli PPO, při kterém jsme pomáhali připravovat oheň, který hned jak se začalo stmívat zapálili Matylda z Pírek a Mike z velkého mixu. Přečetli jsme si kroniku a zaspívali jsme si spoustu táborových písniček.

4. 8. neděle

Dopoledne jsme se vydali za kněžnami sdělit jim všechny nám dosud známé informace o jejich bratrovi Albrechtovi a všech událostech s ním spojených. Obě kněžny měly stejný názor na tuto situaci. Byly překvapené, zmatené a nejisté, jestli

se chtějí navzájem potkat a spojit své síly. Když jsme se zase všichni vrátili do tábora, napsali

jsem kněžnám dopisy, že pokud se rozhodnou

udobřit, jejich

setkání by se mohlo konat u nás v táboře.

Toho odpoledne jsme vyrazili za tajemnou věštkyní. Cestou jsme potkali rytíře Benedikta, který nás dovedl k borovému háji, kde posečkal s našimi nejmladšími, kteří dostali za úkol chránit Srdce hory. My ostatní jsme směle vyrazili po otevřené louce k věštkyni procházející se mezi lučními květy. Věštkyně nám mnoho

neprozradila a když jsme kolem ní utvořili kruh, aby mohla nahlédnout do vzdálených vidin, z okolních lesů se vyřítili Albrechtovi žoldáci. Když nás měli v hrsti, přivolali i svého pána, kterého zvali Černým knížetem.

Albrecht se vynořil z lesa a na jeho pokyn žoldáci zajali dva z nás. Albrecht požadoval věštkyni a ta i přes naše protesty, se mu podvolila, aby zachránila oba zajatce. Albrecht však propustil jen jednoho. A když věštkyně poklekla u jeho bot, Albrecht jí pochválil za skvěle připravenou lest. Falešná věštkyně se

zvedla a stoupla si po jeho boku. Všechno to byla prachspřátá léčka. Pravá věštkyně už byla dávno Albrechtovou zajatkyní. Byli jsme v pasti. Lapkové doráželi na naši kruhovou obranu a přes veškerou naši snahu, vždy někoho sebrali. Abychom zachránili zajatce, nezbývalo nám než dát Albrechtovi, co chtěl. Přivolali jsme tak naše nejmladší, kteří předali Srdce hory proradnému Černému knížeti. Zcela zlomeni, jsme vrátili do tábora. Tentokrát nám Benedikt nepomohl.

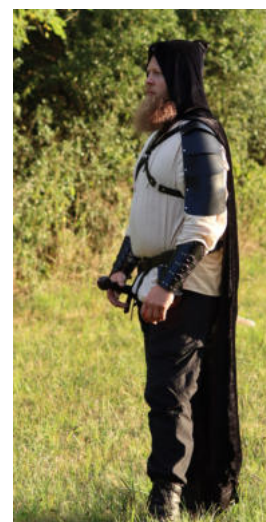

Na nástupu jsme probrali, co se stalo, a napsali jsme dopis kněžnám, ve kterém jsme žádali o pomoc. Po večeři už bylo jen odpočinkové PPO a pak už večerka.

5.8. pondělí

Rozhodli jsme se nevzdat a získat ztracené Srdce hory zpět a zároveň zachránit pravou věštkyni, kterou Albrecht držel ve svém ležení. Celý den tak jsme vyráběli nové zbraně, promýšleli taktiky a trénovali se v boji.

S přicházejícím večerem do tábora přišel Benedikt připravený k boji a nabídl nám pomoc se získáním Srdce hory. Na louce na táboře pak čekala slíbená pomoc od kněžen, vojáci v jejich barvách. Společně jsme vyrazili do Albrechtova ležení.

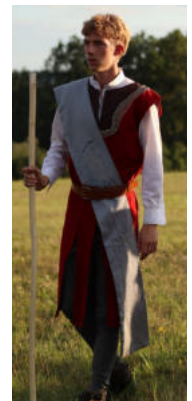
Když jsme dorazili na louku nad ležením žoldáků, dal se do běhu plán žoldáky vylákat nad jejich ležení. To se povedlo. Ale žoldáků bylo více než jsme očekávali. Albrecht tušící silovou převahu, vyšel na louku i s pravou věštkyňí, byť ji hlídali dva jeho věrní.

Strhla se bitva na život a na smrt.

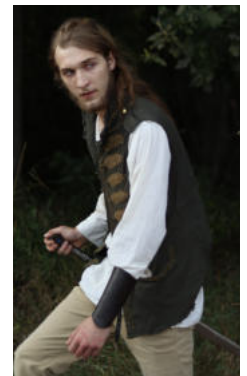
Když jsme konečně zatlačili Albrechtovy síly na kraj louky, do přední linie se vrhl i Benedikt, který Albrechta postavil před boj muže proti muži. Vítěz vyhrává bitvu.

Albrecht nemohl couvnout, aby nevypadal jako zbabělec před svými muži. A tak se pustil do boje s rytířem svých sester. Přestože Albrecht vládl mečem, bylo brzy jasné, že jeho síla tkví v jeho lstivé mysli a Benedikt ho snadno přemohl. Žoldáci se dali na útěk v momentu, kdy Benedikt sbíral Albrechta z mokré trávy. Jejich věrnost měla jasné meze.

Když se prach bitvy usadil, věštkyňě nám odhalila pravou sudbu, která předpověděla současnost. Knížecí rod, který střežil Srdce hory a prosperoval z hojnosti, kterou jim Srdce poskytovalo, byl

proklet přes mužské pokolení. Kletba praví, že pokud se narodí mužský potomek, bude země rozdělena vedví. Zem bude soužena hladem a bídou, potoky vyschnou, louky se promění v poušť a zvěř pomře hladem. Dokud nebudou

zodpovězeny otázky a napraveny staré křivdy, země se bude dál propadat do propasti.

Rozloučili jsme se s věštkyní i Benediktem, který

se s Albrechtem vydal ke kněžnám, jeho jméno konečně očištěno a Albrecht mohl být spravedlivě potrestán. Rozloučili se s námi i knížecí vojáci, kteří pravili,

že o naší statečnosti budou kněžnám vypravovat a že jim bylo ctí bojovat po našem boku.

Plní nadšení s naším vítězstvím jsme se odebrali do tábora, kde jsme si dali hruškový čaj a spokojeně si vydechli, že se nám opět podařilo napravit další příběh.

6. 8. úterý

Dopoledne se neslo na vlně mytí a táborem se po chvíli linula vůně různých šamponů a sprchových gelů. Odpoledne jsme se ještě pro jistotu umyli u vodopádů.

Večerní hru Svíčkovaná nám přerušil velmi nečekaný příchod Benedikta. Odložil zbroj a byl oděn v honosném kabátci. Vyzval nás, abychom ho následovali. Šli jsme přes Pole Smrti i pole za ním, až jsme došli k louce před hustým lesem. Tam stály obě kněžny, jejich věrní i Albrecht hlídáný dvěma vojáky.

Benedikt předal kněžnám obě poloviny Srdce hory a ty je spojily v kamenné mohyle. Mohyla se rozsvítila jasným světlem a Duch hory povstal. Již nebyl znavený a nemocný, černý plášť vystřídal zlatý a černý šat zelený. Na jeho hlavě věnec z lučních

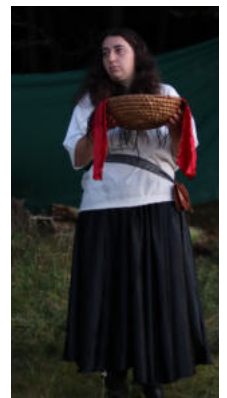

květin. Duch byl plný života a s ním ožila i krajina obou knížectví. Kletba byla naplněna, když Duch vzal Albrechtovo lidské tělo a přenechal mu svou službu. Albrecht se stal novým Duchem hory a navěky tak bude chránit krajiny svých sester.

Kněžny se pak obrátily ke statečným poutníkům, kteří jim pomohli najít cestu skrze nsvár a pomohli naplnit proroctví. Sestry se jim odměnily šperkem a díky.

Nezbývalo než se rozloučit s oběma kněžnami a jejich věrnými a opustit tento příběh, kdy opět zvítězila pravda, добрota srdce, naše odvaha a píle.

Ve jménu kněžien! nám znělo ve snech, které byly klidné a plné zaslouženého odpočinku.

*To, co ukrádeno jest,
navráćeno zpět být musí.
Jen tak může získat čest
ten, který se křivdou dusí.
Životem propadne službě,
strážcem se stane,
konec bude jeho tužbě,
pomsty nedostane.*

7. 8. středa

Dnešní den se nesl ve sváteční atmosféře. Ráno jsme místo rozcvičky honili velikonoční zajíčky. Za písničku nám dali vajíčka jako bonus ke snídani.

Dopolední program zaplnili strašidelné Halloweenké kostýmy, které jsme si vyráběli na odpolední Miss hrůzy. Předtím nás však čekalo příjemné probuzení z poledního klidu v podobě zmrzliny. Potom už soutěž mohla započít. Před příšernou porotu předstupovala všelijaká strašidla a předváděla, co umí. Z

dívěk se nakonec na prvním místě umístili Tiší zabijáci a z chlapců byl nejstrašidelnější Sekeromaniak.

Zbytek odpoledne jsme strávili výrobou vlastnoručně dělaných vánočních dárků pro naše tajně vylosované kamarády z tábora.

Jelikož jsme slavili Vánoce, celá jídelna se převlékla do honosných ubrusů a ke štědrovečerní večeři nám naservírovali bramborovou kaši s řízkem. Po večeři

jsme došli popřát zdraví našim marodům a potom zpod stromečku, který byl opravdu krásně nazdobený, jsme vytáhli nádherné dárečky od srdce.

Tímto však oslavy nekončily. Ještě jsme si zatrsali na Silvestrovské diskotéce, kde se platilo drobné vstupné do Ski baru, ale vzhledem k velké vlně nespokojenosti táborníků, kteří se pokusili na párty vloupat bočním panelem Hangáru, se pořadatelé

rozhodli od vstupného upustit a ještě nabízeli Lečos a drinky zdarma. Ti odvážní z nás se během párty vydali na stezku odvahy. Potom nám už nezbývalo nic jiného, než zalézt do spacáků a nechat si o všem zdát.

8. 8. čtvrtek

Probudili jsme se do pohodového dne plného PPO. Během dopoledního PPO se někteří z nás, kteří se snaží o lesní moudrost vydali dělat bobříka Život v lese s panem hlavním vedoucím Ivanem. Ostatní začali s balením věcí a úklidem stanů.

Po skončení poledního klidu se vydala spousta z nás plnit bobříka orientace v podobě orientačního běhu.

Navečer jsme se vydali všichni přespat do našich bunkrů, kde jsme se chystali přečkat noc plnou zábavy.

Někteří spali méně, někteří více, ale všichni si to pořádně užili.

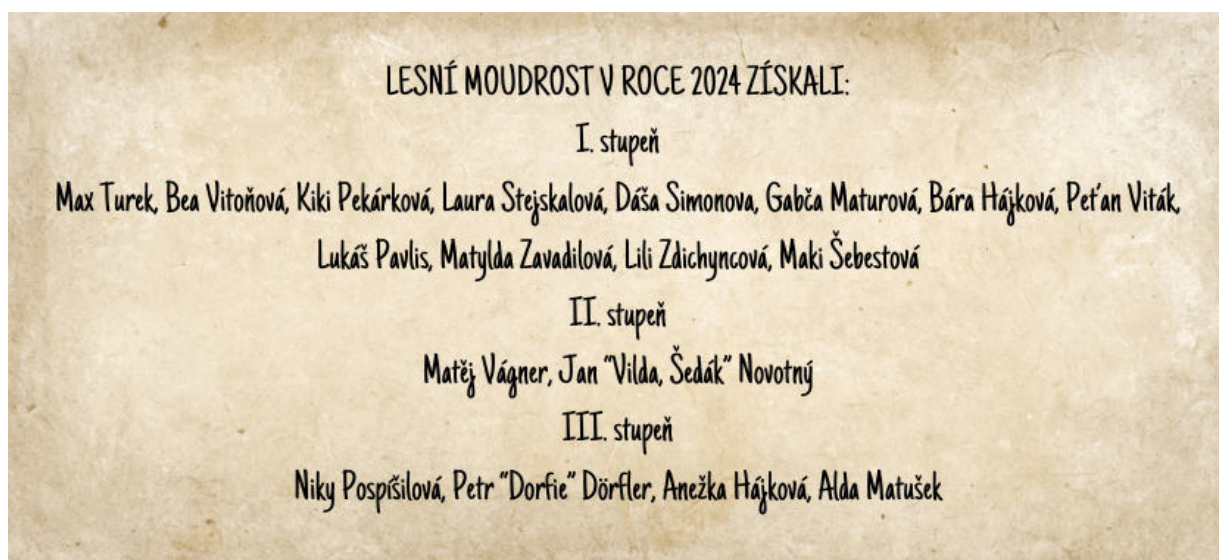
9. 8. pátek

Ráno jsme místo rozcvičky zakusili cestu zpátky z bunkrů. Všichni velice svěží jsme dorazili na snídani. Dnešní výběr snídaně byl královský. Tolik pokrmů najednou jsme jakživ neviděli.

Zbytek dne jsme strávili uklízením a balením. Už jsme začali sklízet stany.

Odpoledne jsme chystali čtvrtý slavnostní táborový oheň, který měl zakončit náš pobyt na táboře. Večer nám ho zapálili Jiřík, Maya, Fínka a Kamča.

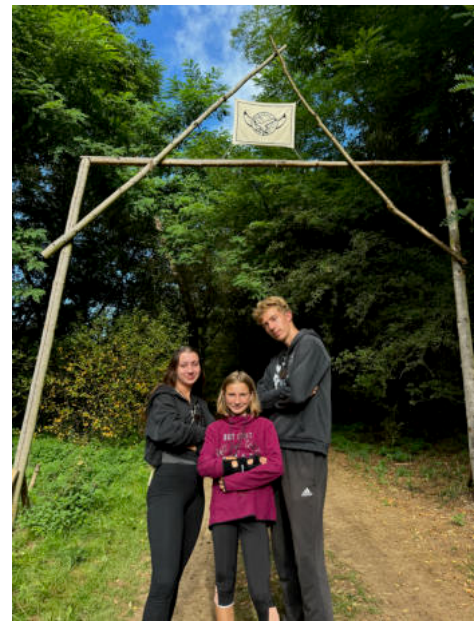
Během ohně přišlo i očekávané předávání lesních moudrostí. Po slavnostním předávání jsme si zazpívali pár písniček a vydali se bloudit do svých snů.

10. 8. sobota

Do hektického rána nás probudilo trubení Hulka. Dali jsme si naši poslední táborovou snídani pro tento rok. Na nástupu nás čekalo vyhlášení táborového poháru, který vyhrála skupinka Sever v čele s Mikem. Také byli oceněni táborníci s nejuklizenějšími stany a kronikáři. Po zakončení oddílového a celotáborového focení jsme si vzali svačinky a vyrazili směr Malá Hraštice a dále Praha. Už při odchodu z tábora jsme se ale začali těšit na příští rok.

SEVER

Namázië